

РЕШЕНИЕ

№ 597

гр. София, 03.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6835** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ)
Образувано е след отмяна на Решение №4573/12.08.2020г. по адм.д. № 8399/2018 г. на АССГ с реш. 8059/02.07.2021г по адм.д.2024/21г. на ВАС/ .

Предявена е искова молба от Е. Г. за присъждане на обезщетение в размер на 1780 лв. за периода от 23.05.2006 до 24.05.2006г. за причинените му неимуществени вреди – болки и страдания, в резултат от незаконно задържане въз основа на заповед № 1774/23 май 2006г., издадена от оперативен работник от 08 РПУ, ведно със законната лихва върху главницата , считано от момента на издаване на твърдяната за незаконосъобразна заповед.

Ищецът Е. Г. Г. твърди, че на 23 май 2006 г., бил задържан неправомерно в ПУ П.. Въпреки настояването му да бъде прегледан от психиатър, му било отказано. Заявява още, че употребява лекарства, три пъти на ден /поради заболяването му - пароксизмална шизофрения/, но по време на задържането бил лишен от възможността да приеме необходимите медикаменти. Почувствал се унижен, притеснен и злепоставен, поради неоснователното подозрение, че е извършил престъпление. Непосредствено било застрашено и здравето му, поради лишаването му от своевременен прием на лекарства.

Ето защо претендира 1780 лв. обезщетение за причинените му неимуществени вреди поради незаконното му задържане, ведно със съответната лихва за забава, считано от датата на издаване на заповед № 1774/23.05.2006г. на оперативен работник от 08 РПУ

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, оспорва предявения иск по основание и размер. Твърди, че не са налице всички елементи на фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ Евентуално поддържа, че исковата претенция е недоказана по размер.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното.

На първо място, следва да бъде посочено, че съдът счита, че следва да разгледа настоящия иск самостоятелно, без да съобразява Решение № 5149 от 27.07.2018 г., постановено в производство по чл. 196 и сл. ГПК вр. § 2, ал. 1 ПЗР на ГПК, по гр. дело № 1904/2018 г. СГС, IV Д с-в, с което Решение № I-42-62 от 3.08.2015 г., постановено от СРС по гр. дело № 15803/2006 г. е обезсилено в частта, в която е отхвърлен иска на ищеца срещу СДП за заплащане на осн. чл. 49 ЗЗД на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие издадена заповед за задържане по реда на ЗМВР над сумата от 120 лв. до размер от 2 000 лв. и делото изпратено по компетентност на АССГ. Това е така, тъй като претенцията за заплащане на обезщетение по посоченото дело касае вреди от друг административен акт – заповед за задържане от 23 юни 2006г., отменен като незаконосъобразен с решение по гр.д.1197/08г. на СГС. / вж Решение № I-42-62 от 3.08.2015 г., постановено от СРС по гр. дело № 15803/2006 г. и мотивите на ВАС в реш. 8059/02.07.2021г по адм.д.2024/21г. / Ето защо, съдът намира, че не е налице идентитет между двете производства.

По съществуването на правния спор:

Видно от приложената по делото заповед за задържане на лице, рег. № 1774 от 23 май 2006г. от оперативен работник при 08 Районно полицейско управление /РПУ/, сега Столична дирекция на вътрешните работи е постановено задържане на ищеца за срок от 24 часа / л.50 от адм.д. 12140/18г. на АССГ/. Същият е освободен на 24.05. в 16.30ч.

С решение №4837/10.7.2019 г., постановено по адм.д. № 8399/2018 г. на АССГ, влязло в сила на 12.12.2019 г., посочената по-горе заповед рег. № 1774 от 23 май 2006г., е отменена, като незаконосъобразна.

От показанията на свидетелката Й. А. – майка на ищеца, се установява, че около 24-ти май 2006г. синът е бил задържан за срок от 24 часа. Същият страдал от психично заболяване от детска възраст. Диагностициран е през 2003 г. Не са предприемани мерки за поставянето му под пълно или ограничено запрещение. Свидетелката сочи, че Г. е с „крехка психика“, често „излиза от релси“, превъзбуден е. В такива състояния е склонен към агресия. Горното налагало непрекъснато да бъде контролиран, за да не пострадат невинни хора. След освобождаването му от ареста на 24.05.2006г. бил напрегнат, трудно го задържали вкъщи, наложило се допълнителен

прием на лекарства. Това продължило около двадесетина дни.

Съдът, като взе предвид така установеното, както и становищата на страните, намира следното:

Налице е първата от предпоставките на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за основателността на разглеждания иск, а именно – незаконосъобразен акт на администрацията, което е установено с влязло в сила съдебно решение. №4837/10.7.2019 г., постановено по адм.д. № 8399/2018 г. на АССГ/ л.95 от адм.д. 12140/18г. на АССГ/

На следващо място, установява се, че в резултат на незаконосъобразното задържане ищецът бил превъзбуден, агресивен . Горното наложило провеждане на лечение в продължение на около двадесет дни, засилени грижи и внимание от страна на близките му..

В хода на съдебното дирене не се установи по време на ареста Г. да е бил лишен от лекарства.

При тези обстоятелства, съдът приема, че е налице втората предпоставка за основателност на предявения на иск – настъпване на вреди, както и че последните са в пряка причинна връзка с издадения незаконосъобразен административен акт. Ето защо , същите следва да бъдат справедливо възмездени.

По отношение на дължимото обезщетение:

На основание чл. 52 ЗЗД, размерът на същото следва да се определи по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

Такива обстоятелства, при определяне на обезщетението за неимуществени вреди по искове с пр. осн. чл. 1, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, са: личността на увредения, данните за предишни правонарушения, начина му на живот и обичайната среда, отражението върху личния, обществения и професионалния живот, разгласа и публичност, стигнало ли се е до разстройство на здравето, а ако увреждането на здравето е трайно, каква е медицинската прогноза за развитието на заболяването както и всички обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая. Във всички случаи на приложение на чл. 52 ЗЗД, база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди са стандартът на живот в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането.

В случая от една страна следва да се има предвид това, че ищецът е страдал от психично заболяване, отличаващо се с повишена сензитивност. Същият е възприел задържането тежко. Станал е свръхвъзбуден, агресивен, не можел да стои на едно място. Горното наложило прием на медикаменти. Това му състояние продължило

около двадесет дни.

От друга страна, съдът съобрази и това, че ищецът е имал и друг път противообществени прояви, както и че поначало в резултат на дългогодишното си заболяване често изпадал в състояния на необузданост, което ангажирало близките му да го контролират постоянно. В хода на съдебното дирене не се установи незаконното задържане да се е отразило на социалния или обществения статус на ищеца, както и последният да е бил лишен по това време от прием на лекарства.

Ето защо и като се има предвид, че се касае за вреди от незаконосъобразен административен акт, настъпили преди повече от 15 години, съдът намира, че справедливото обезщетение следва да се определи в размер на 300 лв.

С оглед становището, застъпено в Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. по ТД № 3/2004 г. на ВКС, ОСГК, горното обезщетение следва да бъде присъдено, ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт- 12.12.2019г.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявеният иск е основателен и доказан до размера от 300 лева, ведно с дължимата лихва, считано от 12.12.2019г. В останалата си част, над тази сума, до претендираните 1780 лева, както и по отношение на претенцията за заплащане на лихва за забава, за периода от датата на издаване на незаконосъобразния административен акт - 23.05.2006г. до 12.12.2019г., същият е неоснователен и следва да бъде отхвърлен като такъв.

По разноските:

На основание чл.38 от ЗАдв. и предвид представените по делото доказателства – договор за правна помощ, декларация за СИС, решение на ТЕЛК, в полза на процесуалния представител на ищеца следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от иска, включително и такова за производството при предходното разглеждане на делото – по адм. д. 12140/18г. на АССГ и адм.. д.2024/21 г. на ВАС. На основание чл.8 ал.1 т.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид цената на иска, минималното възнаграждение за производствата по адм. д. 12140/18г. на АССГ и адм.. д.2024/21 г. на ВАС възлиза на по 330 лева, а по настоящото дело – на 323,40 лева. С оглед изхода на правния спор, в полза на адвоката, представлявал ищеца, следва да бъдат присъдени разноски в размер на 167 лева. / 1780 делено на 983,40 равно на 300 делено на хикс/.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. Г. Г., ЕГН [ЕГН], [населено място], [населено място], [улица], сумата от 300/триста/ лева, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди– болки и страдания от задържане по ЗМВР въз основа на отменена като незаконосъобразна

заповед за задържане рег. № 1774/23.05.2006г. от оперативен работник при 08 РПУ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.12.2019г. , до окончателното и изплащане, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск за сумата над 300 лева, до претендираните 1780 лева, както и искането за присъждане на лихва върху сумата от 300 лева за периода от 23.05.2006г. до 11.12.2019г., като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адвокат С. В. Б. от АК С. , от [населено място] [улица] вх. Б, ет.1, ап.2, сумата от 167/сто шестдесет и седем/ лева – разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от уведомяването за изготвянето му.

СЪДИЯ: